

soudu vídeňského čís. 2039 sb. Glaser-Unger, ničeho nedokazuje, poněvadž v případě, tam uvedeném, nebyla držba bezelstná. (Randa: Vlastnictví VI. vydání str. 146, Krainz: cit. spis str. 598). Dovolatelce sluší přisvědčiti, že otázka, zda držba jest bezelstnou či obmyslnou, není otázkou skutkovou, nýbrž otázkou právní, neboť to musí býti na základě ustanovení Šu 326 obč. zák. usouzeno ze zjištěných okolností skutkových. Leč v tomto směru odvolací soud, jenž přes svůj opačný mylný názor se věci zabýval i po stránce právní, přesvědčivě dovodil, že žalovaná obec, zastoupená svými zákonnými představiteli, byla držitelkou bezelstnou, a poněvadž žalující strana v dovolání opakuje pouze vývody odvolání, stačí ji odkázati po této stránce k odůvodnění napadeného rozsudku. Dovolání konečně vytýká, že odvolací soud, jenž má souhlasně s prvním soudem za to, že žalovaná obec aspoň užívací právo ku sporným pozemkovým částicím vydržela, měl v tomto ztenčeném rozsahu žalobní prosbě vyhověti. Dle Šu 405 c. ř. s. není soud oprávněn přisouditi straně něco, co nenavrhl, a poněvadž žalující strana při žalobní prosbě v celém jejím objemu setrvala, byl právem potvrzen rozsudek prvního soudu, ji v jejím celku zamítající.

Čís. 2200.

Nevyžádal-li si ten, kdo uzavřel smlouvu s nezletilcem, postrádajícím zákonného zastoupení, přiměřené lhůty ku prohlášení o schválení smlouvy, jest vázán až do doby, kdy nezletilec, nabyv svéprávnosti, o smlouvě rozhodne. Odstup na srážku povinného dílu jest smlouvou úplatnou.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1923, Rv II 347/22.)

Smlouvou ze 7. ledna 1921 postoupil žalovaný tehdy nezletilý žalobkyni svou nemovitost za 4.000 Kč a poskytování doživotního práva užívacího. Ježto se žalovaný zdráhal smlouvě dostáti, domáhala se žalobkyně, nabyvši zatím zletilosti, splnění smlouvy žalobou, proti níž žalovaný namítl mimo jiné, že šlo o smlouvu darovací, nikoliv odstupní. **Procesní soud prvního stolu** žalobu zamítl: **Důvody:** Jedná se v první řadě o to, zda smlouva je smlouvou odstupní či darovací. Soud dospěl k přesvědčení, že jde o smlouvu odstupní, že však smlouva ta jest neplatnou proto, že uzavřena byla s nezletilou osobou (žalobkyní), a že nebyla smlouva soudem opatrovnický schválena. Ve smlouvě jest v odstavci druhém výslovně řečeno, že na srážku odstupní ceny vymíní si odstupitelé zejména doživotní bezplatné a nedílné právo spolupřebývání a užívání domu čís. 157 a hospodářských budov, doživotní a bezplatné a nedílné užívání zadního pokoje, používání kuchyně, polovice půdy, komory, mlatevny, dvoru a chlévů pro to množství dobytka, které oni toho kterého času ve vlastnictví mají. Z toho plyne, že nezletilá žalobkyně touto smlouvou nejen nabývala majetku, ale zároveň i závazky přejímala, což ve smyslu §§ 244 a 835 obč. zák. pouze se svolením zákonného zástupce a schválením soudu učiniti mohla. Žalobkyně však nebyla vůbec nikým zastoupena a smlouva nebyla soudem schválena, ba ani soudu předložena. Žalobkyně ovšem v žalobě tvrdí, že nyní, jsouc zletilou, smlouvu schvaluje, dovolávajíc se patrně poslední věty

Šu 865 obč. zák., dle níž jest druhá strana smlouvou vázána až do doby, kdy smlouva bude schválena; to však, zejména schválení soudem se až dosud nestalo a ve smlouvě není ani mlčky zmínky o tom, že se něco takového vůbec zamýšlelo a že zejména k tomu lhůta byla stanovena. Ustanovení Šu 865 obč. zák. bylo by na místě, kdyby byla nezl. žalobkyně při uzavírání smlouvy bývala zákonným zástupcem zastoupena. V tom případě by ovšem druhá strana byla smlouvou vázána až do té doby, kdy by soud schválení dal. Kdyby soud schválení odepřel, nemohla by žalobkyně ani později, jsouc zletilou, dodatečně tuto soudem neschválenou smlouvu schváliti a platnosti její se domáhati (rozh. 2963 Gl. U.). V tomto případě však žalobkyně zákonným zástupcem vůbec zastoupena nebyla, prvé podmínky smlouvy tedy vůbec zde není a dnes nelze říci, zda by soud tuto smlouvu, kdyby mu byla předložena, vůbec schválil, zvláště, když prý žalobkyně zaplatila o 2000 K větší odstupní cenu, než bylo ve smlouvě ustanoveno. Proto nelze ji za platnou považovati. O d v o l a c í s o u d žalobě vyhověl. D ů v o d y: Opodstatněna jest výtká, že první soud věc po právní stránce nesprávně posoudil. Dlužno přisvědčiti odvolatelce, že první soud se otázkou neplatnosti smlouvy s hlediska Šu 865 obč. zák. zabývati neměl, jelikož taková námitka v prvé stolici vůbec vznesena nebyla. Zejména nelze ji spatřovati v souhlasném přednesu obou stran na dotaz soudu při roku z 3. března 1922, že žalobkyně při provdání — tak alespoň zní protokol — byla nezletilou, neboť strany tím přednesly toliko skutkovou okolnost, ostatně ze samé smlouvy zřejmou, a nelze z tohoto společného přednesu vyvozovati, že žalovaný tím učinil neb učiniti chtěl námitku neplatnosti smlouvy proto, že žalobkyně při dojednání smlouvy byla nezletilou a nikým nezastoupena, to tím méně, když žalovaná strana zaujímalá v prvé stolici stanovisko zcela jiné, totiž že jde o smlouvu darovací, a že žalovaný toto darování pro hrubý nevďek žalobkyně odvolal. Avšak i kdyby se za to mělo, že námitka byla účinná, nemohla by při správném právním posouzení věci obstáti, neboť žalující strana byla při dojednání smlouvy nezletilá a bylo ji proto dle Šu 865 obč. zák. vyhrazeno, smlouvu po zletilosti schváliti, což učinila. Že žalobkyně při dojednání smlouvy nebyla nikterak zastoupena a že smlouva soudu nebyla ku schválení předložena, čehož nyní již zapotřebí není, na věci ničeho nemění. Že by však soud opatrovnické schválení byl odepřel anebo, že by lhůta, do které ono schválení se státi mělo (§ 865 na konci), byla uplynula, pokud se týče byla vůbec vyhrazena nebo snad soudem stanovena, nebylo ani tvrzeno. Žalovaný byl proto svým slibem, jako nabídkou dle Šu 865 obč. zák. vázán a tím, že žalobkyně po zletilosti tento slib přijala, stala se smlouva hotovou a splatnou. Jelikož pak nejde, jak již první soud správně odůvodnil, o smlouvu darovací, nýbrž o smlouvu úplatnou, musí žalovaný smlouvu platně dojednanou splniti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ani prvý (čís. 4 Šu 503 c. ř. s.) ani druhý (čís. 2 Šu 503 c. ř. s.) dovolací duvod, jenž by z prvního plynul, neobstojí. Byť by slušelo

uznati, že souhlasný přednes stran o tom, že žalobkyně byla v době uzavření smlouvy nezletilou a nebyla nikým při smlouvě zastoupena, sám o sobě postačil, aby rozhodující soud při zkoumání žalobního nároku po právní stránce zabývatí se musil také platností smlouvy s hlediska Šu 865 obč. zák., přece nelze uznati, když po dobu nezletilosti platnost smlouvy zůstala nerozhodnuta a když žalobkyně, zletilosti nabývší, dodatečně smlouvu tu z vlastní vůle schválila, že šlo o smlouvu neplatnou a pro žalovaného nezávaznou. Bylť žalovaný dle poslední věty Šu 865 obč. zák., když si přiměřené lhůty ku prohlášení nevyžádal, smlouvou tou, třeba nedostatečnou, vázán až do doby, kdy se žalobkyně, právní způsobilosti nabývší, o smlouvě té sama rozhodne. Jinak by bylo, kdyby smlouvě té schválení soudní bylo odepřeno, čímž by arci ze světa byla zprovozena a už by nikdy dodatečným schválením zletilosti nabývší žalobkyně nemohla obživnouti, čehož však dle zjištění nižších stolic nebylo. Že šlo o dvě smlouvy, jak se nyní žalovaný uplatňovati pokouší, nelze uznati a také v nižších stolicích nebylo tvrzeno, jde tedy o novotu, dle Šu 504 odstavec druhý c. ř. s. nepřipustnou. Bylo také nižšími soudy jenom zjištěno, že žalobkyně zaplatila v d l e t o h o, co bylo smlouvou ze dne 7. ledna 1921 sjednáno, 6000 Kč. Neprávem označuje žalovaný nesprávným právní názor odvolacího soudu, že smlouva, o kterou jde, není smlouvou darovací, a vyvozuje z toho, máje uplatniti dovolací důvod čis. 2 Šu 503 c. ř. s., že řízení do té míry zůstalo vadným, poněvadž prý nebyla vyzkoumána pravá vůle smluvní. Leč úplatnost smlouvy plyne už z jejího obsahu, i kdyby dbáno nebylo zjištění, že žalobkyně vedle smlouvy zaplatila hotově 6000 Kč, poněvadž dle odstavce prvního smlouvy té odstup udál se na srážku povinného dílu. Ale z toho také plyne, že další zkoumání smluvní vůle je zbytečným, a že není neúplností řízení, že odvolací soud nepřistoupil k důkazu výsledkem stran, čemuž ostatně, jelikož je to dle Šu 371 II. c. ř. s. důkaz podpůrný, nemůže býti v dovolacím řízení odporováno.

Čís. 2201.

Společnost s ručením obmezeným (zákon ze dne 6. března 1906, čis. 58 ř. zák.).

K zařizovacím výlohám patří i státní poplatky, související se založením společnosti.

Státní správě jest vyhraženo, by stanovila podmínky, za nichž možno připustiti cizozemské společnosti akciové a komanditní na akcie za členy nebo zakladatele tuzemské společnosti s r. o.

I jednatelé tuzemských společností s r. o. musí míti bydliště v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1923, R I 1359 22.)

Rejstříkový soud vrátil opověď společnosti s r. o. k doplnění mimo jiné v těchto směrech: Nejvyšší částka zakládacích výloh stanovena býti musí beze všeho obmezení a beze vší výhrady (§ 7 (2)